

WIELERFAMILIE VAN HORIK

Een Lierops huishouden van Jan Steen

Niet alleen in Lierop, ook ver daarbuiten kennen ze **de familie Van Horik**; Mark, Rien, Harrie. Maar ze hebben nog twee broers en drie zussen die minder vaak in de spotlights staan maar 'allemaal aparten' zijn. Een portret van een chaotische familie waarin wielrennen de rode draad vormt.

Tonny Peeters
t.peeters@ed.nl
Lierop

Een interview met zeven van de acht Van Horiken uit Lierop is een hachelijke onderneming. Twee uur lang tettert iedereen in rap tempo door elkaar heen. Concentratie is vereist, want duidelijk articuleren is er bij de meesten niet bij en dat weten ze ook van elkaar. Na iedere twee, drie serieuze zinnen volgt meestal een grap of nemen ze elkaar op de korrel. De familieleden hebben na anderhalf uur al medelijden met de verslaggever, die 'vast een rol behang nodig heeft' om het spervuur aan anekdotes te kunnen noteren. „Je zult wel koppijn hebben nu?“, vraagt Harrie van Horik, breeduit lachend. Het gaat voortdurend van de hak op de tak.

De familie Van Horik uit Lierop is een bijzondere, ook al vinden ze dat zelf niet echt. „Een gewoon gezin met ongewone mensen“, zo omschrijven ze zichzelf. Ze staan allemaal bekend om hun organisatie-talent. Ze houden vooral wielervedstrijden. Het begint met 'reundjes langs Januske van Eijk' en later volgt onder meer de Toer dur Lierop.

Zoete inval

'Vroeger' was het altijd te doen in het ouderlijk huis aan de Lijestraat. Een zoete inval voor de hele buurt. Oudste zoon Rien had een eigen kamer, de vier jongere broers lagen bij elkaar, de drie zussen ook en er was de kamer van vader Martien en moeder Mien. „En dan moest ik soms nog over voor mij onbekende mensen heenstappen die ineens bleven slapen“, weet Harrie nog.

Een drukte van jewelste dus. Een plekje om even rustig te studeren is er in die tijd nooit. Een belangrijke opdracht voor je opleiding moet maar aan de keukentafel worden gemaakt. Hoe dat toch altijd goed heeft kunnen gaan! Harrie: „Ik was altijd opgejaagd, desondanks was er vrijwel nooit ruzie.“ Rien: „Iedereen deed altijd waar hij zin in had. Iedereen was de hert op, spelen in de bossen. We zaten nooit allemaal om half zes aan tafel voor het eten.“

Jongensfietsje

Al op jonge leeftijd interesseren de Van Horik-broers zich voor de wielersport. Ze waren nog geen tieners toen ze al een keer 180 kilometer op hun jongensfietsje naar een wielervedstrijd in het Belgische Zichem peddelden. „Onze ouders wisten toch niet waar die plaats lag.“ Ze zijn de hele dag weg. Van de zotte zou je nu zeggen, maar de Van Horiken doen het gewoon. Ze willen iets van de

wereld zien. Door hun passie voor wielrennen verschijnen ze steeds minder vaak op zondagochtend in de kerk, wat tegen het zere been van vader Martien is. Harrie: „Maar ik moest ons vader ook wel eens aanstoten terwijl hij in de kerk zat te slapen. Had hij de avond ervoor iets teveel gefeest.“

Rien herinnert zich nog een verhaal uit 2010 als de broers een internationale veldrit in het Belgische Loenhout bezoeken. Ze denken dat Mark vipkaartjes geregeld heeft, maar die heeft contact met iemand die achteraf geen sponsor van het evenement blijkt te zijn. Ze bluffen zich naar binnen en bevinden zich tussen vip's als Michel Wuyts. De hele dag nemen de broers het ervan, behalve Bart want die is de chauffeur. In de vintent worden enkele broers steeds lastiger en halen onder meer Mart Smeets door het slijk. Zijn ze geen fan van. Ze houden meer van het Belgische sportcommentaar. De organisatie vindt de broers zo las-

▲ De kinderen Van Horik ruim veertig jaar geleden. V.l.n.r.: Irma, Rien, Chantal, Bart, Mark, Harrie, Marijke en Michel.

Marijke omschrijven ze als de 'moederkloek' van de familie. Moet er een keer op kinderen opgepast worden vanwege de eeuwig drukke schema's, dan springt zij in. Ze doet het met alle liefde. Bij haar kun je bovendien altijd goed eten, knikken de hongerige broers instemmend.

Hete kolen

De Van Horiken gunnen elkaar de spotlights. Harrie: „Mark was vroeger al publiciteitsgeil. Bij een wielervedstrijd. Maar we doen niets voor de roem of het geld, hoor. Daar zijn we niet van.“ Rien: „We zijn niet van het grote geld, we hechten niet aan luxe.“ Ze zien elkaar nu niet meer zo vaak. Een keer per jaar op een familielidag, op de verjaardag van hun op 9 oktober 2017 overleden

kaar“, klinkt het aan de andere kant van de tafel waar inmiddels de koffie heeft plaatsgemaakt voor bier en het koekje voor kaas, worst en pinda's. „Je moet snel zijn, want bij de Van Horiken is het eten al op nog voor het verdedeld kan worden“, tikt Mark.

„We hebben veelal een grote mond, maar een klein hartje“, zegt Harrie. „We doen niet moeilijk. We hebben altijd genoten van de aandacht van anderen, dat was vroeger al zo met die wielervedstrijden. Maar we doen niets voor de roem of het geld, hoor. Daar zijn we niet van.“ Rien: „We zijn niet van het grote geld, we hechten niet aan luxe.“

Ze zien elkaar nu niet meer zo vaak. Een keer per jaar op een familielidag, op de verjaardag van hun op 9 oktober 2017 overleden

“We doen niets voor de roem of het geld. Daar zijn we niet van”

—Harrie

vader - moeder Mien leeft nog - en nu dan, voor het interview, komen ze (bijna) allemaal bijeen. Alleen Irma heeft geen behoefte aan publiciteit. Ze hebben er vrede mee dat ze elkaar niet meer iedere dag zien. Harrie: „Op Facebook zie ik al genoeg wat ze allemaal doen. Dat Mark weer in Australië zit met Guus bijvoorbeeld.“ Michel: „Of we mekaar vaak zien? Op foto's ja, haha.“ Marijke: „Het hoeft niet meer iedere dag. Er zijn veel jonge kinderen bij gekomen en iedereen heeft zijn eigen leven.“ Harrie: „We doen allemaal wat we graag doen. Het is ook geen baas boven baas in dit gezin. Geen jaloezie omdat iemand een bijzondere prestatie levert. Wij zijn hartstikke trots op elkaar en houden veel van elkaar.“

„Dat geldt volgens hem ook voor de kaauwe kant.“ Die hangt er niet maar wat bij. Nadat de selectieronde is doorstaan, worden ze als eigen beschouwd. Rien: „Maar ze moesten wel vaak aan ons wennen.“ Harrie knikt: „Het huishouden van Jan Steen was het wel soms bij ons.“

“Iedereen deed altijd waar hij zin in had”

—Rien

tig worden dat ze hen verzoeken de tent te verlaten. Eenmaal buiten gooien ze baldadig met sneeuwballen naar Belgische supporters. Dat leidt weer tot een knokpartij. Harrie wordt tegen de grond geslagen en weet zich weinig meer te herinneren. De dag eindigt bij het Rode Kruis. Zus Chantal heeft al die memorabele wielervedstrijden nooit mee-

gemaakt. Als een van de weinige Van Horiken boeit die sport haar niet zo. Ze is bovendien de jongste, ze scheelt dertien jaar met oudste broer Rien. „Ik was als jongste thuis altijd verwend. Het voelt voor mij alsof ik altijd vijf vaders en twee extra moeders heb gehad.“ De zussen hebben ook niet zo'n gezamenlijke passie als hun broers. „We gaan wel af en toe samen naar optredens en naar festivals die onze Mark organiseert“, voegt Marijke toe.

De acht kinderen voeden elkaar op. „Iedereen kreeg van elkaar op zijn donder“, zegt Harrie daarover. Kleine broer Mark roept in zijn jonge jaren vaak dat hij wil weglopen, ontsnappen aan de drukte van thuis. „Dan stond hij op de hoek van de straat weer te wacht-

ten. Hij is fietsen op het plat dak, riepen we dan altijd.“ Irma is diegene die het eerst het vertrouwde nest verlaat en het ver buiten Lierop zoekt. Ze verhuist op haar zeventiende naar Nijmegen.

Eigen spookhuis

Het gezin Van Horik omschrijft zichzelf als sociaal. Iedereen komt er graag over de vloer omdat er altijd wel iets te doen is. Buiten de wielervedstrijdjes is het steevast feest in kermistijd. In de stal wordt dan een eigen spookhuis gebouwd. Vader is zichtbaar trots op het ondernemende karakter van zijn kinderen, ook al zegt hij dat vrijwel nooit rechtstreeks tegen hen. Harrie: „Ik was net als mijn vader een tijd watermeteropnemer en toen hoorde ik van zijn

vroegere klanten wat hij allemaal over ons vertelde. Ze wisten echt alles van ons.“

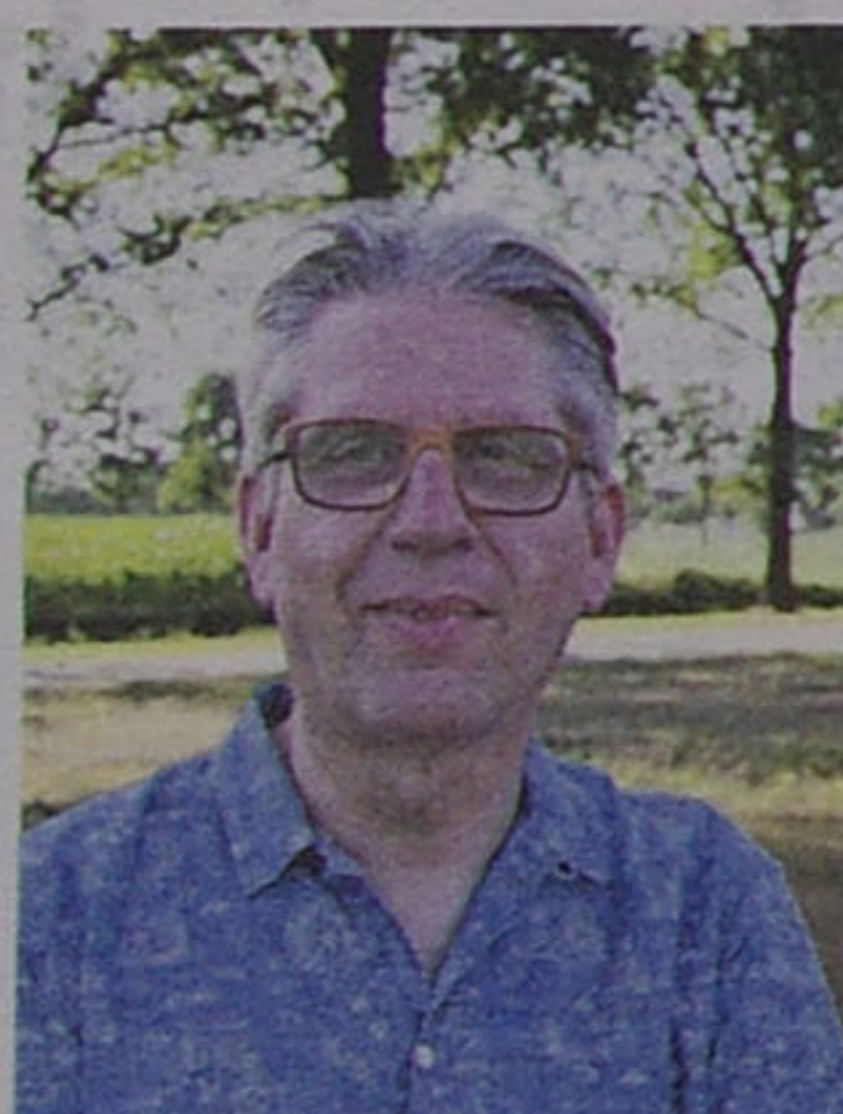
Mark: „We waren allemaal aparten. De ene was druk, de andere rustig. Daarin zie je het verschil tussen Van Horik (vaders kant) en Sonnemans (moeder). Harrie, Michel, Marij en ik zijn altijd druk. Rien, Bart, Chantal en Irma zijn heel rustig. Met hen kun je rustig en serieus praten, dat is bij ons wat moeilijker.“ Michel is de grapjas: „Ik moest vaak buiten eten omdat ik door mijn werk altijd naar varkens stonk.“

Wat de 'kinderen van het watermenneke' gemeen hebben, is de trots op elkaar. Op Rien, de wielerspreker, dit jaar debuterend in de Amstel Gold Race waar hij de fameuze sprint van Mathieu van der Poel mag becommentariëren. En op Mark met zijn evenementenbureau, die faam maakt als tourmanager van onder meer Guus Meeuwis, Rowwen Hèze en Direct.

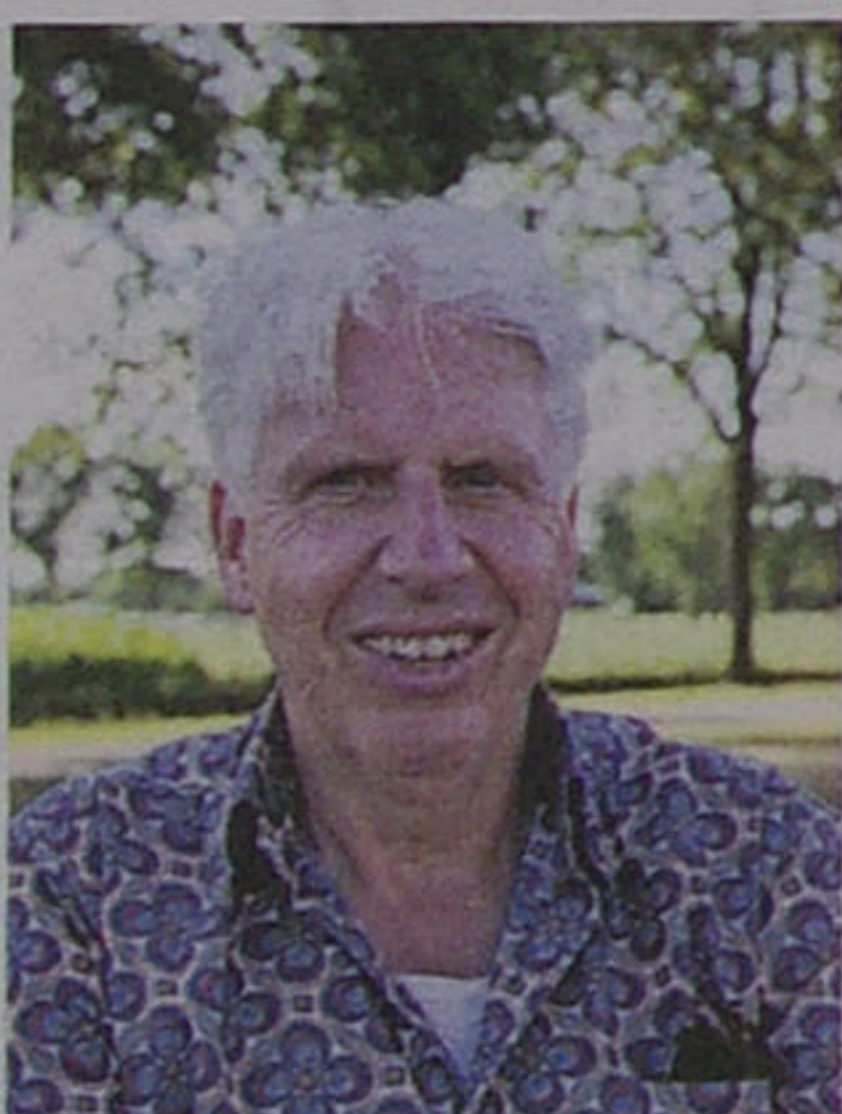
Wat weinigen van hem zullen weten is dat hij op papier ook zestien uur per week sluiswachter is op sluis 8 en 9. „Daar komen zes schepen op een dag, wat een luizenleven“, plagen zijn broers. Hij doet dat werk met name om verzekeringsredenen, tountert hij.

Trots zijn ze op Harrie die het bij lokale Omroep Siris overneemt van Rien en op Bart, een verdien-

Irma Baars-van Horik (55), woont in Nijmegen. Lerare speciaal onderwijs. Geen bijnaam. Zij staat niet op de foto

▲ Rien van Horik (63), woont in Someren. Wielerspreker en (vervangend) leerkracht. Bijnaam: Rien Muk (was als kind een lomperik).

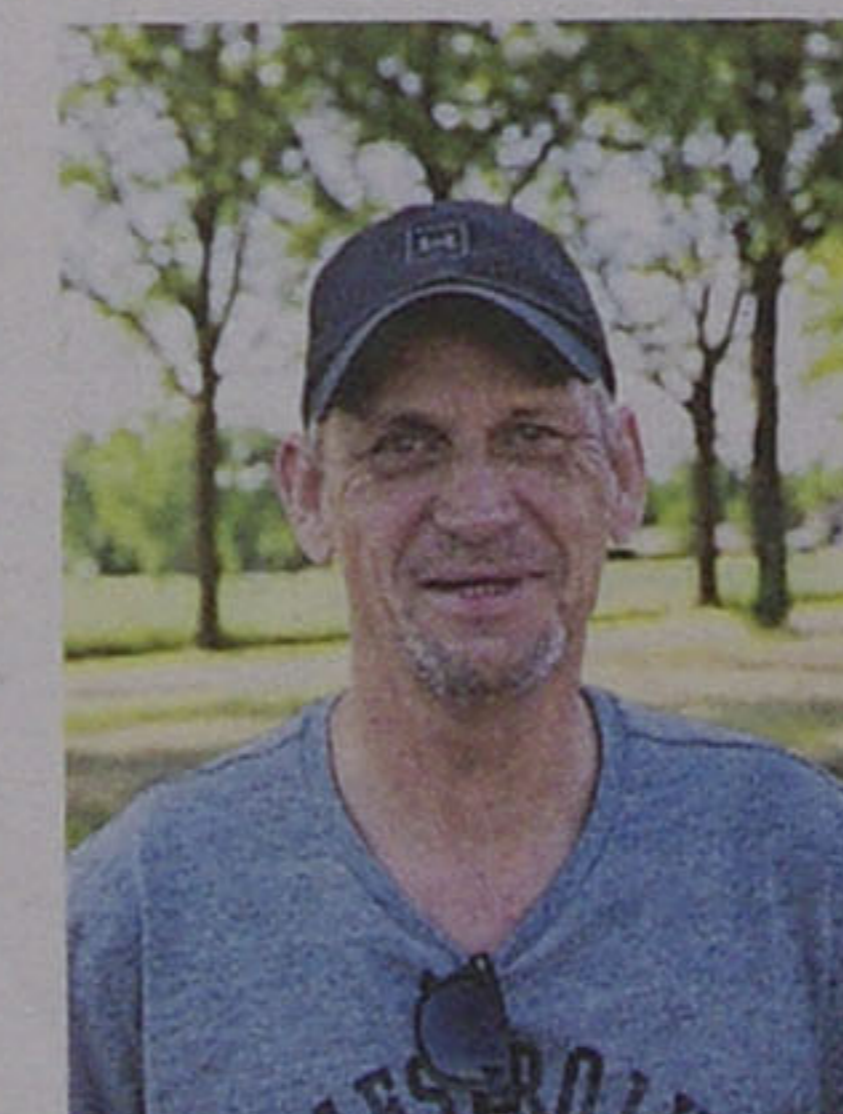
▲ Harrie van Horik (61), woont in Lierop. Directeur/hoofdredacteur lokale omroep Siris. Bijnaam: Har Snot (vroeger vaak verkouden).

▲ Bart (vroeger Engelbert) van Horik (60), woont in Beringe. DTP-vormgever. Bijnaam: Bart Brul (kreeg er vaak van langs van vader).

▲ Marijke van den Elsen-van Horik (58), woont in Lierop. Opasouder. Bijnaam: Kat (gezicht als een kat).

▲ Michel van Horik (57) woont in Lierop. Werkzoekende. Bijnaam: Mies Muk (Net zo lomp als zijn oudste broer)

▲ Mark van Horik (52), Lierop. Eigenaar evenementenbureau Van Horik, tourmanager Guus Meeuwis en sluiswachter. Bijnaam: Witte (leek op iemand uit tv-serie Heren van Zichem).

▲ Chantal Dijkstra-van Horik (50) woont in Helmond. Teamassistente consultatiebureau. Geen bijnaam.